

O ČEM SNÍŠ MRŇOUSKU?

... čas, kdy byla Alžběta ještě Mrňousek.

To tenkrát bylo horké léto. Naše prvorozená se teprve rozkoukávala po světě a jediné mráčky na jejích denních plánech mohly přijít jen ve formě deštivého večera, kdy se čuranda vzala tryskem kolem bloku a celá ta záležitost se absolvovala ve žluté pláštěnce s kapuckou. Chuděra moje malá. Vypadala

jako sací rukáv, který rejdí u obrubníků chodníků a uklízí vajgly.

Bylo slunné srpnové odpoledne. Jiří ještě nebyl doma a ta malá treperenda už od mého příchodu domů dávala všemi možnými způsoby najevo, že čekat doma je úplná hloupost.

Spláchl jsem ze sebe pot a prach kanceláře a obloukem jsem se vyhnul pracovnímu dres kódu (oblek, kravata) a ve lněných velikých kraťasech a o dvě čísla větší košili jsem vyhrabal z botníku plátěnky. Bětuška, vycvičená, že nemá skákat jako blbý psík, ani štěkat, aby celý dům věděl, že jdeme ven, se postavila ke dveřím a nechala si přicvaknout vodítko. Pomalu jsme vyšli z bytu, já jsem si ještě vzal pytel s vodou bez bublin, starým

ubrusem s nápisem interhotel, masovou tyčinkou, rajčetem a peněženkou, kdyby bylo třeba. Měl jsem s sebou malinké akvarely, malý náčrtník a pár štětečků, a tak jsem si živil představu o krásném letním odpoledni.

Nechal jsem Jiřímu na stole vzkaz, že nás najde na Grébovce. (Havlíčkovy sady nad Vršovicemi v Praze). Kdybychom nebyly v grottě, tak se budeme válet na stráni proti hlavnímu vchodu do parku. Grotta, tehdy ještě nezrekonstruovaná, působila nevábně a své nejhezčí dny měla dávno za sebou. Pro nic za nic neposloužila jako kulisa k hororové pohádce Pana a netvor. Cihlové, nahrubo betonem omítnuté rozervané skály čněly k vrcholkům ohromných jehličnanů a dole u jejich kořenů se dalo tušit zarostlé kulaté umělé jezírko s několika betonovými žardinkami, à la

jako sací rukáv, který rejdí u obrubníků chodníků a uklízí vajgly.

Bylo slunné srpnové odpoledne. Jiří ještě nebyl doma a ta malá treperenda už od mého příchodu domů dávala všemi možnými způsoby najevo, že čekat doma je úplná hloupost.

Spláchl jsem ze sebe pot a prach kanceláře a obloukem jsem se vyhnul pracovnímu dres kódu (oblek, kravata) a ve lněných velikých kraťasech a o dvě čísla větší košili jsem vyhrabal z botníku plátěnky. Bětuška, vycvičená, že nemá skákat jako blbý psík, ani štěkat, aby celý dům věděl, že jdeme ven, se postavila ke dveřím a nechala si přicvaknout vodítko. Pomalu jsme vyšli z bytu, já jsem si ještě vzal pytel s vodou bez bublin, starým

ubrusem s nápisem interhotel, masovou tyčinkou, rajčetem a peněženkou, kdyby bylo třeba. Měl jsem s sebou malinké akvarely, malý náčrtník a pár štětečků, a tak jsem si živil představu o krásném letním odpoledni.

Nechal jsem Jiřímu na stole vzkaz, že nás najde na Grébovce. (Havlíčkovy sady nad Vršovicemi v Praze). Kdybychom nebyly v grottě, tak se budeme válet na stráni proti hlavnímu vchodu do parku. Grotta, tehdy ještě nezrekonstruovaná, působila nevábně a své nejhezčí dny měla dávno za sebou. Pro nic za nic neposloužila jako kulisa k hororové pohádce Pana a netvor. Cihlové, nahrubo betonem omítnuté rozervané skály čněly k vrcholkům ohromných jehličnanů a dole u jejich kořenů se dalo tušit zarostlé kulaté umělé jezírko s několika betonovými žardinkami, à la

baroko. Zarostlé a omlácené, stejně jako zazděná umělá jeskyně, která se jako mušle zavírala nad celou scenérií. Po setmění jistě místo vhodné jen pro plnoleté, a i leckteré plnoleté by trefil šlak, kdyby sem omylem zabloudili. Já to mám odzkoušeno a mohu to potvrdit, protože jsem si tudy jednou krátil cestu z Vinohrad z vinárny. Bylo po půlnoci a já posilněn vínem jsem statečně kráčel cestičkami parku strmě do Vršovic. Když se ve světle v jehličí zarostlé pouliční lampy něco hnulo, sám sebe jsem překvapil, jak rychle se dokážu dostat od grotty na hlavní silnici v Nuslích pod plné osvětlení. Všechno víno ze mě vyprchalo a draze nabytá ovíněnost byla pryč.

Nyní ale v letním pozdním odpoledni působila grotta máchovsky a romanticky.

Všudypřítomné jehličnany poskytovaly bohatý stín a vyasfaltované chodníčky, příjemně chladily, takže si Bětka vykračovala jak na výstavě. Nesla si svá dvě kila bišončí nevinné prdelaté krásy a užívala si každou vteřinku přítomného okamžiku. Kromě všudypřítomné chladivé malebnosti tady taky byla spousta stromových depeší, zpráv v roubení chodníku a na velkých okrasných kamenech bylo jistě magazínové čtení. S každou zprávičkou a přečtenou řádkou se má představa povalování se v trávě s náčrtníkem a barvičkami brala za své.

Cože?

Že já jsem si chtěl poležet na pažitu? Že já jsem si chtěl možná číst, možná malovat, možná jen čučet s cigárkem do mraků? To

přeci naši slečnu vůbec nemohlo zajímat. Šli jsme ven, aby si ona ulevila a hlavně, aby si takzvaně vyrazila mezi lidi (vlastně psy). Má sladká chundelatá kulička dokazovala s každým přičapnutím, že je sečtělá a že je slušně vychovaná, a proto, již přečtené zprávy, svědomitě parafovala.

Pomalu jsme postupovali vzhůru do kopce. Bětka se na mě občas obrátila, ale jen proto, aby se opět ponořila do náhodně rozmístěných adespotonů nevalné literární kvality. Bylo stále hodně teplo. Prdelka měla letní sestřih, tedy na centimetr a půl délky srsti, aby se nespálila, ale aby si udržela svůj tělesný tepelný komfort. Když jsme došli na vrchol kopce měla pořád tolik elánu, že bych si ho od ní s chutí kus vypůjčil. Já funěl za ní, navíc jsem si zapálil cigaretu, a protože jsme poslední úsek

k vrcholku šli kolem vinice, sluníčko si dávalo záležet, aby se vinice koupala ve večerních paprscích a já ve vlastním potu. Cigáro skončilo v přihrádce na odpadkovém koši a my jsme pomalu dosupěli na vrcholek Havlíčkových sadů.

Výhled byl krásný, před námi ležel celý pražský kaňon (ano ano, Praha skutečně leží na dně a na svazích několika kaňonů.) My jsme seděli na vrcholku svahu kaňonu vršovického a bylo nám prima. Lavičky přímo vyzívaly k sednutí, a tak jsme poslušni lákavých výzev, na jednu upadli, já na levičku a malá pod ní, abych na ni vrhal svůj objemný stín. Zkusil jsem slčně dát napít vody, ale hrdě otočila hlavu, a tak jsem vypil mističku zteplalé vody sám, vyplázl jsem na Bětu jazyk: „Ty jsi ale marnivá holčička. Vodička z kohoutku nám

nejede? Hm, tak to máš smůlu, napít se můžeme až doma a já (?), já mít žízeň nebudu.“ Bětka se dívala nahoru zpod lavičky, jazýček vyplazený a v očičkách tisíc čertů. Byla dokonale nad věcí, věděla totiž, že jí seženu i kostku ledu, pokud mi zahraje na správnou strunu.

Sluníčko se šoupalo po obloze směrem k Vltavě a jeho paprsky na chvíli pohltily koruny stromů čímž na naši lavičku padl na chvíli stín. Pokuřoval jsem si, malá podřimovala myslím, že nás oba zaplavil hluboký mír a pohoda.

Ovšem jen do chvilky, kdy si to přišustila skupinka maminek s kočárky a vysadila droboť do pískoviště. Vysypaly za nimi tašky kyblíčků a lopatiček a usadily se na lavičky okolo

pískoviště do kruhu. A bylo po klidu a po tichu. Pískovištěm se ozývaly srdceryvné zvuky, to podle toho, které dítě zrovna něco sebralo druhému. Pak si ta droboť všimla, že je ‚tam' na lavičce HAF. Maminky na lavičkách sotva utrousily: „Ano, Verunko, je tam haf.", a pokračovaly v diskusi s bohatou gestikulací. Milá Verunka se převalila přes okraj pískoviště a už si to hasila k nám.

Zvedl jsem své mimčo do náruče a vydal jsem se s ním přímo z kopce po obrovském posečeném trávníku, který stejně tak mohl být v zimně sjezdovkou roubenou krásnými starými jehličnany.

Holčička zavolala několikrát haf, haf, a tak jsem přidal do kroku, což nebylo úplně snadné, protože stráň posloužila nejednomu páníčkovi,

dívat se jinam, když jeho miláček zrovna nahrbí záda a upřeně se zadívá někam do dálky. Prokličkovali jsme dost rychle a úspěšně mimo dosah dětí. Postavil jsem malou do trávy a nyní již pomalu jsme se kutáleli dolů k bráně do parku. Tam jsme poblíž cestičky, na dohled od vchodu, rozbili tábor. Bětka si cucla vody a několikrát se prošla po prostěradle, aby vše zkontrolovala a pak upadla do chladivé trávy. Zadní nožky rozhodila do všech světových stran, přední si složila pod hlavinku a v mžiku spala. Nechtělo se mi nic, ani malovat, ani číst, a tak jsem jen tak volně pohodil tělo a čučel okolo sebe.

Parkem se procházeli pejskaři, mladí posedávali po trávnících a mnozí si k letnímu povalování otevřeli lahvinku vína. Bylo to tak impresionistické… ach, ještě teď to cítím… ten

poklid, pohoda a vedle mě v trávě spící bišončí holčička, moje holčička.

Položil jsem si hlavu a sledoval trávou, jak malá oddychuje. Na park padl chladivý stín. Trávníky se rozvoněly a miminko se zavrtělo a stočilo se ‚klubíčka', ani u toho neotevřelo očička.

„Co se ti asi zdá mrňousku?"

Malá oddychovala zhluboka a vyzařovala mír a klid. Její absolutní oddanost bezpečnosti toho momentu mě dojala skoro k slzám. Pohladil jsem jí prstem po hlavě.

A tady je asi přesně ten moment, kdy se vše staré rozpadá a člověk se sám stává obětí svých nástrah, tužeb a přání… tady někde jsem tomu tvorečkovi propadl duší…

A?

„Tvoreček“ se bez varování vztyčil a skočil mi přímo na hlavu.

Jiří byl v dosahu tykadel!

Nebyl ještě ani vidět a ona už věděla, že se blíží. Stála předními tlapkami vedle pravého ucha, její hlaďounký pupík jsem měl na obličeji a zadní nožičky měla ve vzduchu, jak se chtěla přese mě dostat. Vrtěla ocáskem a kňučela čirou až krystalickou radostí. Blesklo mi hlavou, jestli naše malá bude také radostí učurávat.

Svět je krásnější, když po něm šlapete ve dvou, nebo i ve třech, a kdo chce opravdu ťapat v houfu, mávněte rukou, jen ať se přidají